

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 14 2017, nummers 326 – 353 dinsdag 11 april 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Openbare Orde.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10
Werkloosheid	14
Bijstand	14
Volksverzekeringen.....	15
Sociale zekerheid overig	16
Bestuursrecht overig	18
Belastingdienst-Toeslagen.....	18
Wet arbeid vreemdelingen	18
Wet gemeentelijke schuldhulpverlening	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Regulier.....	20
Inreisverbod	20
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	29

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 326

MK ABRS, 05-04-2017, 201507153/1/A3

de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 1:2 lid 1

Archiefwet 15, 17

BELANGHEBBENDE.

Besluit van 31 juli 2014 (hierna: het beperkingsbesluit) waarbij de minister met het oog op de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer op grond van artikel 15, tweede lid, van de Archiefwet een beperking aan de openbaarheid heeft gesteld van de archiefbescheiden in inventarisnummer [.....] in het archief Tweede Kamer der Staten Generaal 1945-1989, toegang 2.02.28. Deze beperking duurt voort tot 2046 of tot de betrokkene aantoonbaar is overleden.

De minister komt op tegen de uitspraak van de rechtbank waarin is geoordeeld dat hij niet bevoegd was om een beperking aan de openbaarheid te stellen van de in het beperkingsbesluit genoemde archiefbescheiden.

(...) De minister stelt zich op het standpunt dat [wederpartij] geen belanghebbende is bij het bestreden beperkingsbesluit. [wederpartij] is volgens hem geen belanghebbende omdat zij geen eigen belang heeft dat zich voldoende onderscheidt van dat van ieder ander die inzage in de dossiers wil en waar de beperking voor geldt. De minister wijst er daarbij op dat het opheffen van de beperking er ook toe zal leiden dat een ieder inzage krijgt in de dossiers. [wederpartij] heeft bovendien de mogelijkheid om inzage te vragen in de dossiers. Tegen een besluit op een dergelijk verzoek staan rechtsmiddelen open, aldus de minister.

Het beperkingsbesluit leidt er toe dat een beperking van de openbaarheid rust op de in het besluit genoemde archiefbescheiden. Dit heeft tot gevolg dat raadpleging of gebruik van deze archiefbescheiden tot 2046 of tot het overlijden van de betrokken persoon, uitsluitend mogelijk is na voorafgaande toestemming van de zorgdrager voor de archiefbescheiden.

Het beperkingsbesluit raakt op gelijke wijze alle personen die de desbetreffende archiefbescheiden willen raadplegen of gebruiken. [wederpartij] stelt dat zij journalist is, onderzoek doet en daarom geïnteresseerd is in deze stukken. De enkele stelling dat [wederpartij] journalist is en interesse heeft in de stukken is ontoereikend voor het oordeel dat zij zich in voldoende mate onderscheidt van anderen die in het kader van onderzoek of uit interesse inzage in de stukken verlangen of in de toekomst zullen verlangen.

[wederpartij] kan ten aanzien van het beperkingsbesluit derhalve niet aangemerkt worden als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb.

De Afdeling wijst er overigens op dat [wederpartij] een verzoek kan doen om raadpleging van de archiefbescheiden en opheffing van de beperking. Dat verzoek zal overeenkomstig artikel 17 en artikel 15, derde lid, van de Archiefwet moeten worden beoordeeld. Tegen een besluit op dat verzoek kan [wederpartij] rechtsmiddelen aanwenden. Hoger beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2017:928](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:928)

Zie ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum met nummer 201601188/1/A3, [ECLI:NL:RVS:2017:929](#).

JnB2017, 327

ABRS, 05-04-2017, 201601039/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Awb 3:11 lid 1

Elektronisch beschikbaar stuk dat redelijkerwijs nodig was voor een beoordeling van het ontwerp.

Besluit waarbij het college aan [belanghebbende] een omgevingsvergunning heeft verleend voor het verbouwen van een restaurant en kantoor aan de [locatie] te Haarlem tot een restaurant en hotel.

[appellant A] en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat voldoende stukken samen met het ontwerp van het besluit ter inzage hebben gelegen. Het gaat [appellant A] en anderen daarbij met name om het advies van Adviescommissie Ruimtelijke Kwaliteit (hierna: de ARK). Volgens hen is in het ontwerp van het besluit ten onrechte vermeld dat een advies is uitgebracht. Voor zover het advies wel was uitgebracht is het ten onrechte niet ter inzage gelegd bij het ontwerp van het besluit, aldus [appellant A] en anderen.

Het college heeft ter zitting uiteengezet dat het bedoelde advies door de secretaris van de ARK is uitgebracht door dit in het door het college bij vergunningverlening gebruikte digitale systeem in te voeren. Het advies is vervolgens samengevat weergegeven in het ontwerp van het besluit en niet afzonderlijk met dat ontwerp ter inzage gelegd.

Ingevolge artikel 3:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) moet een bestuursorgaan het ontwerp van het te nemen besluit, met de daarop betrekking hebbende stukken die redelijkerwijs nodig zijn voor een beoordeling van het ontwerp, ter inzage leggen.

In de Awb is niet gedefinieerd wat onder een "stuk" moet worden verstaan. Daaronder moet naar het oordeel van de Afdeling mede een elektronisch opgeslagen document worden begrepen, nu ook een dergelijk stuk betrekking kan hebben op het te nemen besluit en redelijkerwijs nodig kan zijn voor een beoordeling van het ontwerp.

Er is geen aanleiding om aan te nemen dat het college ten onrechte stelt dat via het digitale systeem advies is uitgebracht door de ARK. In het ontwerp van het besluit wordt ook aan dit advies gerefereerd.

Dit advies is een elektronisch beschikbaar stuk dat redelijkerwijs nodig was voor een beoordeling van het ontwerp. [appellant A] en anderen hebben gelet hierop op zichzelf terecht betoogd dat niet kon worden volstaan met het opnemen van een samenvatting van het advies in het ontwerpbesluit. Ingevolge artikel 3:11, eerste lid, van de Awb had het advies zelf ter inzage moeten worden gelegd.

Echter, nu [appellant A] en anderen gezien de in het ontwerp van het besluit weergegeven samenvatting van het advies wel op de hoogte waren van de strekking van het advies, dit in eerste instantie door de secretaris van de ARK uitgebrachte advies nadien door de ARK uitdrukkelijk is onderschreven en aan [appellant A] en anderen ter beschikking is gesteld en [appellant A] en anderen niet op enig moment in de procedure hebben betwist dat in het door het college overgenomen advies op goede gronden

positief is geadviseerd, kan de schending van artikel 3:11, eerste lid, van de Awb met toepassing van artikel 6:22 van die wet worden gepasseerd.

[ECLI:NL:RVS:2017:941](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:941)

JnB2017, 328

MK CRvB, 23-03-2017 (publ. 07-04-2017), 15/4862 ANW

de Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb).

Awb 6:7, 6:8, 6:9, 6:11

TERMIJNOVERSCHRIJDING.

Vaststaat dat het door appellante bij de Svb ingediende bezwaar tegen het besluit van 9 september 2011 na afloop van de op 30 november 2011 geëindigde bezwaartermijn is ingekomen. De Svb heeft geen reden gezien voor verschoonbaarheid van die termijnoverschrijding en heeft het bezwaar bij bestreden besluit II niet-ontvankelijk verklaard. (...) Het besluit is op 18 oktober 2011 aan appellante toegezonden waarmee de termijn op 19 oktober 2011 is gaan lopen en derhalve op 30 november 2011 is geëindigd. (...) Het beroepschrift is gedateerd 22 november 2011 en de Svb gaat er blijkens bestreden besluit II van uit dat het bezwaarschrift ook op die dag ter post is bezorgd, dus ruimschoots binnen de gestelde termijn van zes weken. Het bezwaarschrift is echter pas op 13 december 2011 door de Svb ontvangen. Wat betreft een na afloop van de gestelde termijn ingediend beroepschrift blijft ingevolge artikel 6:11 van de Awb niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Blijkens de wetsgeschiedenis van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb is door de wetgever onderkend dat de termijn van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb onvoldoende kan zijn voor verzendingen vanuit het buitenland. Onder omstandigheden kan in die gevallen artikel 6:11 van de Awb worden toegepast. Daarvoor is wel vereist dat de betrokkene het beroepschrift heeft verzonden op een tijdstip dat en met gebruikmaking van een middel dat niet het ernstige risico in zich draagt dat de termijn van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb wordt overschreden.

Onder verwijzing naar de uitspraak van 4 mei 2016 (ECLI:NL:CRVB:2016:1640) is de Raad, anders dan de Svb, van oordeel dat niet (redelijkerwijs) geoordeeld kan worden dat appellante wat betreft het tijdig instellen van het bezwaar in verzuim is geweest. Appellante heeft immers het bezwaarschrift – blijkens bestreden besluit II ook naar het oordeel van de Svb – ruim binnen de gestelde termijn van zes weken verzonden, te weten ruim een week voor het einde van de bezwaartermijn, alsmede ruim twee weken voor het einde van de termijn ingevolge artikel 6:9, tweede lid, van de Awb. Aldus heeft appellante al datgene gedaan, wat van haar in de omstandigheden van dit geval redelijkerwijs verwacht mocht worden. Het feit dat onduidelijk is gebleven of appellante het bezwaarschrift aangetekend dan wel per gewone post heeft verzonden leidt niet tot een ander oordeel nu de Svb de enveloppe waarin het bezwaarschrift zich bevond niet heeft bewaard.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1283](https://www.ecli.nl/nl/CRVB:2017:1283)

JnB2017, 329

MK CRvB, 04-04-2017, 15/5123 WIA

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv), de Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie)

Awb 8:75

Besluit proceskosten in bestuursrecht

PROCESKOSTENVEROORDELING. Deskundigen. Specificatie.

Als het beroep gegrond wordt verklaard, kent de bestuursrechter in de regel ambtshalve een vergoeding voor kosten van beroepsmatig verleende rechtsbijstand toe. Ter verkrijging van overige kosten van de procedure, zoals de kosten van een geraadpleegde deskundige als in dit geding, moet een partij uiterlijk ter zitting een onderbouwd verzoek indienen. Vergelijk de uitspraak van de Raad van 15 april 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1253, over overige kosten van de procedure zoals reiskosten.

Daarbij wordt nog opgemerkt dat ook op een andere manier dan door middel van het 'Formulier Proceskosten' proceskosten kunnen worden onderbouwd, nu hier gebruik van het formulier niet dwingend voortvloeit uit enig wettelijk voorschrift.

De rechtbank heeft appellant bij brief van 26 september 2012 uitgenodigd te verschijnen op een zitting van de rechtbank op 20 november 2012. Tevens is een 'Formulier Proceskosten' met een daarbij behorende toelichting toegestuurd. In de toelichting is verzocht het formulier ingevuld uiterlijk bij aanvang van de zitting te overhandigen aan de griffier. Appellant heeft in de diverse stadia van de procedure bij de rechtbank rapporten overgelegd van de door hem geraadpleegde deskundigen en tevens verzocht om vergoeding van de daartoe gemaakte kosten, waarvan het merendeel gemaakt zijn na de zitting van 20 november 2012. Door de tweede zitting op 11 november 2014 en de correspondentie over het achterwege blijven van een derde zitting, was de eerdere brief van de rechtbank van 26 september 2012 over de proceskosten achterhaald. Onder die omstandigheden brengt een behoorlijke hantering van de bevoegdheid op grond van artikel 8:75 van de Awb mee dat de rechtbank naar de door appellant gemaakte kosten van deskundigen had geïnformeerd dan wel appellant nogmaals een Formulier Proceskosten ter invulling had toegestuurd. De uitspraak van de ABRvS van 22 oktober 2014, waarnaar het Uwv verwijst, ziet op een andere situatie omdat in die zaak eerst na het sluiten van de zitting om vergoeding van kosten is verzocht. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank het verzoek van appellant om vergoeding van kosten van de door hem ingeschakelde deskundigen niet heeft mogen afwijzen, omdat appellant geen specificatie heeft overgelegd.

Zoals impliciet volgt uit overweging 13 van de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het gewicht van de zaak bepaald op gemiddeld, als bedoeld in onderdeel C1 van de Bijlage bij het Bpb, en een wegingsfactor van 1 gehanteerd. Het betrof hier een reguliere medische zaak zonder bijzondere bijkomende aspecten zodat de rechtbank in dit geval die factor heeft kunnen toepassen. Uit 4.1 tot en met 4.4 volgt dat het hoger beroep slaagt voor zover de rechtbank het verzoek van appellant om vergoeding van de kosten van de door hem ingeschakelde deskundigen heeft afgewezen. De aangevallen uitspraak komt, voor zover aangevochten, in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Onder toepassing van artikel 8:116 van de Awb zal de Raad de zaak zonder terugwijzing afdoen, aangezien deze geen nadere behandeling door de rechtbank behoeft.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1237](https://www.eclinet.nl/crnb/2017/1237)

ABRS, 05-04-2017, 201601346/1/V6

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb

NE BIS IN IDEM.

Besluit waarbij een aanvraag van [appellante] om ontheffing van de inburgeringsplicht (hierna: de aanvraag) is afgewezen.

Bij besluit van 1 juni 2015 heeft het college de afwijzing van de aanvraag gehandhaafd, omdat [appellante] niet heeft aangetoond blijvend niet in staat te zijn het inburgeringsexamen te behalen. Daarnaast komt zij volgens het college niet in aanmerking voor ontheffing van de inburgeringsplicht op grond van aantoonbaar geleverde inspanningen om het inburgeringsexamen te behalen.

De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak ambtshalve geconstateerd dat [appellante] eerder een aanvraag heeft ingediend om ontheffing van de inburgeringsplicht en dat de afwijzing van die aanvraag in rechte is komen vast te staan. De rechtbank heeft daarom - met toepassing van het zogeheten ne bis-beoordelingskader - beoordeeld of [appellante] aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd. De rechtbank heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en dat het besluit van 1 juni 2015 daarom niet voor toetsing in aanmerking komt. De rechtbank heeft het beroep vervolgens ongegrond verklaard. [appellante] betoogt, voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte het ne bis-beoordelingskader heeft toegepast. Zij voert daartoe aan dat, nu het college de aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, de rechtbank het besluit van 1 juni 2015 had moeten toetsen in het licht van hetgeen zij in beroep daartegen naar voren heeft gebracht.

Uit de uitspraak van 23 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3131](#), volgt dat de Afdeling haar rechtspraak over herhaalde aanvragen, zoals in deze zaak aan de orde, met onmiddellijke ingang heeft aangepast. Deze aanpassing houdt onder meer in dat in zaken waarin het bestuursorgaan de herhaalde aanvraag op inhoudelijke gronden heeft afgewezen, de bestuursrechter het besluit op die aanvraag toetst aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden als ware dit het eerste besluit over die aanvraag. Anders dan voorheen beoordeelt de bestuursrechter dus niet meer ambtshalve of wat een rechtzoekende aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn.

Hoewel de rechtbank het ten tijde van de aangevallen uitspraak geldende ne bis-beoordelingskader juist heeft toegepast, volgt uit hetgeen hiervoor in aanmerking is genomen en uit de omstandigheid dat het college de aanvraag op inhoudelijke gronden heeft afgewezen, dat het besluit van 1 juni 2015 had moeten worden getoetst in het licht van de daartegen door [appellante] aangevoerde beroepsgronden. Nu de rechtbank dat niet heeft gedaan, slaagt het betoog. Hoger beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2017:900](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 331

MK ABRS, 05-04-2017, 201601039/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) 2.1 lid 1, onder a, onder c, onder d, 2.2 lid 1 onder b

WABO. Omgevingsvergunning voor verbouw pand tot restaurant/hotel. De bij het pand behorende binnentuin houdt de bestemming "Tuin". Een gebruik van de tuin waarbij deze feitelijk geheel zou opgaan in een hotel- of restaurantfunctie is in strijd met deze bestemming. Het bestemmingsplan verzet zich er op zichzelf niet tegen dat hotelgasten zich in de tuin zullen begeven, zo lang dit in overeenstemming is met een normaal gebruik als tuin en niet neerkomt op een gebruik als hotelfunctie.

(...) omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen van een restaurant en kantoor (...) tot een restaurant en hotel.

(...) [appellant A] en anderen zijn er met name beducht voor dat de bij het pand behorende binnentuin als een terras van het hotel of het restaurant gaat worden gebruikt.

De tuin heeft de bestemming "Tuin", en de verleende vergunning brengt daarin geen verandering.

Een gebruik van de tuin waarbij deze feitelijk geheel zou opgaan in een hotel- of restaurantfunctie, bijvoorbeeld door in de gehele tuin tafeltjes en stoeltjes te plaatsen ten behoeve van de gasten om daar door het hotel of het restaurant verstrekte drink- en etenswaren te nuttigen, is in strijd met deze bestemming (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 februari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP4720](#)). Een dergelijk gebruik is dus niet toegestaan en behoefde bij de afweging over verlening van de vergunning niet te worden betrokken.

Het bestemmingsplan verzet zich er op zichzelf niet tegen dat hotelgasten zich in de tuin zullen begeven, zo lang dit in overeenstemming is met een normaal gebruik als tuin en niet neerkomt op een gebruik als hotelfunctie. Het college heeft naar het oordeel van de Afdeling kunnen concluderen dat een dergelijk beperkt gebruik van de tuin geen reden geeft om, met het oog op eventuele hinder voor de omgeving, de vergunning voor afwijking van het bestemmingsplan voor het vestigen van de 21 hotelkamers te weigeren. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:941](#)

JnB2017, 332

MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-04-2017, SHE 16/2222 en SHE 16/2970

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) 5.19, eerste lid onder a

Bij vergunningverlening moet verweerder er op toezien dat de aanvraag om een omgevingsvergunning ziet op alle onlosmakelijk verbonden activiteiten binnen het betrokken project. Met andere woorden, als het vergunnen van een inrichting resulteert in een bedrijf in strijd met het bestemmingsplan, zal verweerder de aanvrager in de gelegenheid moeten stellen om ook toestemming te vragen voor het gebruik in strijd met het bestemmingsplan. Daar heeft verweerder bij de verlening van de omgevingsvergunning van 3 december 2013 niet naar gekeken. Desgevraagd heeft verweerder ter zitting aangegeven dat niet is gecontroleerd of de inrichting past in het bestemmingsplan, omdat in de aanvraag stond vermeld dat dit het geval was en omdat het bedrijf al jarenlang ter plekke was gevestigd. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de omgevingsvergunning van 3 december 2013 juist is verleend vanwege de onjuiste informatie in de aanvraag. Dat maakt dat verweerder wel degelijk bevoegd is de omgevingsvergunning van 3 december 2013 op grond van artikel 5.19, eerste lid onder a, van de Wabo in te trekken. Dat heeft verweerder niet onderkend. Deze beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:1975](#)

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- Rechtbank Noord-Nederland, 31-03-2017, LEE 17/701 en 17/702 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:1279](#))
- ABRS, 05-04-2017, 201602780/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:926](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 05-04-2017, LEE 15/4650 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:1284](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2017, 333

ABRS, 05-04-2017, 201606278/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Universele verklaring van de rechten van de mens en het Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (vierde Protocol EVRM)

Gemeentewet 172a vierde lid

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (Apv) 2.9A lid 2

OPENBARE ORDE. Verwijderingsbevel met een termijn van 6 maanden op grond van artikel 2.9A, tweede lid van de APV. Het betoog dat uit de Gemeentewet is af te leiden dat een termijn van zes maanden hoe dan ook onevenredig is, faalt.

(...) de burgemeester [heeft] op grond van artikel 2.9A, tweede lid, van de Apv aan [appellant] het bevel gegeven zich uit dealeroverlastgebied DOG 1.1 te verwijderen en zich met ingang van (...) gedurende zes maanden (...) niet in dit gebied op te houden (hierna: verwijderingsbevel).

(...) Over het betoog dat uit de Gemeentewet is af te leiden dat een termijn van zes maanden hoe dan ook onevenredig is, overweegt de Afdeling het volgende. In artikel 172a van de Gemeentewet is de bevoegdheid van de burgemeester opgenomen voor het geven van een verwijderingsbevel in het geval van ernstige verstooring van de openbare orde, met een duur van ten hoogste drie maanden. Dit maakt niet dat verwijderingsbevelen met een duur van meer dan drie maanden niet aanvaardbaar zijn. Voorts volgt uit het tweede lid van artikel 2.9A van de Apv dat de bevoegdheid om een verwijderingsbevel met termijn van zes maanden te geven, is bedoeld voor de specifieke situatie dat iemand al eerder een verwijderingsbevel heeft gekregen en binnen een jaar de ordeverstorende gedragingen genoemd in het eerste lid opnieuw verricht. De Afdeling ziet gelet op het vorenstaande geen aanleiding voor het oordeel dat een verwijderingsbevel met een termijn van zes maanden zonder meer onredelijk is. Overigens wijst de Afdeling nog op het inmiddels inwerking getreden zesde lid van artikel 172a van de Gemeentewet, waarin is bepaald dat een bevel als bedoeld in dat artikel geldt voor ten hoogste drie maanden, maar tevens dat een dergelijk bevel ten hoogste driemaal kan worden verlengd met ten hoogste drie maanden. Gelet hierop kan de geldigheid van een dergelijk bevel zich uitstrekken tot de duur van een jaar. Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:903](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 334

MK Rechtbank Midden-Nederland, 22-03-2017 (publ. 06-04-2017), UTR 16/2068

Adecco Personeelsdiensten BV, te Zaltbommel, eiseres;

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.
WIA

Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters (Wet Bezava)

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MAATMAN. BEZAVA. De rechtbank signaleert dat werkgevers als eiseres door de invoering van de Wet Bezava in een lastige situatie terecht kunnen komen waarbij zij achteraf worden geconfronteerd met de (financiële) gevolgen van een toekenning en voortzetting van de WIA-uitkering aan een ex-werknemer. In dit specifieke geval acht de rechtbank het niet ondenkbaar dat een belangenafweging er toe zou moeten leiden dat de

(voortgezette) WIA-uitkering van betrokkene niet (of niet geheel) aan eiseres wordt toegerekend.

Eiseres voert aan dat zij het niet eens is met de vaststelling van de maatman van betrokkene, nu ten onrechte is afgeweken van de hoofdregel dat de laatstelijk voor het intreden van de arbeidsongeschiktheid uitgeoefende arbeid maatgevend is. (...)

De rechtbank stelt vast dat het door verweerder gevoerde beleid (voor de werknemer) zogeheten buitenwettelijk begunstigend beleid is. Volgens vaste rechtspraak van de CRvB dient dergelijk beleid door de bestuursrechter terughoudend te worden getoetst. Dit houdt in dat de aanwezigheid en de toepassing van dat beleid als een gegeven wordt aanvaard, met dien verstande dat wordt getoetst of het beleid op consistente wijze is toegepast. Ondanks het feit dat de rechtbank het weinig gelukkig acht dat de complete versie van het betreffende hoofdstuk pas laat in de procedure is overgelegd, is niet gebleken dat verweerder voormeld beleid in het geval van betrokkene niet consistent heeft toegepast. (...) Hieruit volgt dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat betrokkene per einde wachttijd en per einde van de loongerelateerde WGA-uitkering recht heeft op een WIA-uitkering in de arbeidsongeschiktheidsklasse 35-80%.

Eiseres wijst er in beroep nog op dat door de invoering van de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters (Wet Bezava) de toepassing van verweerders beleid inzake de vaststelling van de afwijkende maatman, leidt tot onredelijke grote financiële gevolgen. Nu wordt eiseres verantwoordelijk gehouden voor hoger uitbetaald loon bij een andere werkgever die inmiddels failliet is. Hierdoor stijgt het schadelastrisico (€ 225.000) bij het aannemen van voordien beter betaalde werknemers. Eiseres acht het onredelijk dat zij de financiële schade hiervan moet dragen.

Hoewel deze grond onbesproken kan blijven om de hierna volgende overwegingen, ziet de rechtbank aanleiding, zij het in dit geding ten overvloede, (...) in te gaan op deze grond.

Op 1 januari 2014 is het onderdeel premiedifferentiatie voor de Ziektewet-lasten en de WGA-lasten voor flexibele werknemers van de Wet Bezava in werking getreden. Dit betekent dat werkgevers naast een gedifferentieerde premie voor zieke of arbeidsongeschikte werknemers met een vast dienstverband, ook een gedifferentieerde premie gaan betalen voor zieke of arbeidsongeschikte werknemers zonder een vast dienstverband die na eindiging van hun dienstverband aanspraak maken op een uitkering op grond van de ZW of de Wet WIA, de zogenoemde vangnetters. De gedifferentieerde premie Whk voor het jaar 2015 wordt berekend op basis van gegevens over het jaar 2013. Het gaat daarbij om ZW- en WGA-uitkeringen die in dat jaar zijn toegekend aan (ex-)werknemers. Dit volgt uit de artikelen 2.12 en 2.13 van het Besluit Wet financiering sociale verzekeringen en het bijbehorende overgangsrecht.

Tussen partijen is niet in geschil dat de toekenning en voortzetting van de WIA-uitkering aan betrokkene rechtstreeks gevolg heeft voor de hiervoor genoemde door eiseres aan de Belastingdienst te betalen premie. Uit het hiervoor weergegeven stelsel volgt echter dat in het kader van een door een werkgever aanhangig gemaakt geschil omtrent de toekenning en voortzetting door verweerder van WGA-uitkeringen (uitsluitend) de rechtmatigheid van die toekenning en voortzetting aan de orde is.

Argumenten die zien op de vraag of de met die toekenning verband houdende uitkeringslasten dienen te worden toegerekend aan de betreffende werkgever, kan de werkgever aanvoeren in een procedure tegen het premiebesluit. Besluitvorming aangaande de hoogte van de gedifferentieerde premie en de uitkeringslasten die in dat verband in aanmerking dienen te worden genomen, is immers voorbehouden aan de inspecteur. Zie ook de vergelijkbare overweging in de uitspraak van de CRvB van 27 juli 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:2855](#)). In dit geval speelt de toekenning van de uitkering aan betrokkene voor de gedifferentieerde premie van de werkgever dus geen rol. De beroepsgrond slaagt dus niet.

De rechtbank signaleert echter wel dat werkgevers als eiseres door de invoering van de Wet Bezava in een lastige situatie terecht kunnen komen waarbij zij achteraf worden geconfronteerd met de (financiële) gevolgen van een toekenning en voortzetting van de WIA-uitkering aan een ex-werknemer. Daarbij worden werkgevers geconfronteerd met de gevolgen van toepassing van beleidsregels, zoals opgenomen in het Handboek, die zijn geschreven voor situaties in de verhouding tussen de werknemer en verweerder en niet met het oog op de verhouding tussen de werkgever en verweerder. Dit beleid is sinds de invoering van de Wet Bezava niet aangepast. Ook worden werkgevers geconfronteerd met de financiële gevolgen van het 'stilzitten' van verweerder, bijvoorbeeld vertragingen bij herkeuringen of beslissingen inzake toepassen van sancties bij inadequaat herstelgedrag. Tot de invoering van de Wet Bezava, die in situaties als deze een drie-partijengeschil mogelijk heeft gemaakt, was er geen haan die hier naar kraaide. De rechtbank is zich er van bewust dat dit factoren zijn die de bestuursrechter niet kan laten meewegen bij de beoordeling van dit bestreden besluit. De rechtbank acht het echter voorstelbaar dat verweerder in het kader van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en zijn taak een redelijke toepassing aan zijn beleid te geven in situaties als de onderhavige - waarin de toekenning/voortzetting van de WIA-uitkering juridisch houdbaar is maar waarbij de werkgever geen invloed heeft kunnen uitoefenen op het verloop van dat proces - een belangenafweging maakt bij de beoordeling aan wie (of in hoeverre) de rechtmatige uitkering van de werknemer redelijkerwijs zou moeten worden toegerekend, zonder dat de (uitkerings)rechten van de werknemer worden aangetast. In dit verband zou verweerder ook beleid kunnen vaststellen voor de situaties waarin een dergelijke uitkering al dan niet zou moeten worden toegerekend aan de werkgever. Ook zal verweerder zich in toenemende mate bewust moeten worden dat aan de tijdige controle en bewaking van de uitvoeringspraktijk meer prioriteit zal moeten worden gegeven, in het licht van de belangen van de werkgever.

In dit specifieke geval acht de rechtbank het dan ook niet ondenkbaar dat een belangenafweging er toe zou moeten leiden dat de (voortgezette) WIA-uitkering van betrokkene niet (of niet geheel) aan eiseres wordt toegerekend.

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:1373](#)

JnB2017, 335

MK Rechtbank Rotterdam, 05-04-2017, ROT 16/7063

Raad van bestuur van het Uvw;

Randstad Uitzendbureau B.V. (derde-partij).

ZW 15

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen 1

ZIEKTEWET. DAGLOON. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval de toepassing van het Dagloonbesluit zodanig ongunstig uitwerkt voor eiseres dat dit leidt tot een dagloon dat niet meer geacht kan worden in overeenstemming te zijn met het dervingsbeginsel. Dagloonvaststelling heeft in strijd met artikel 15 van de ZW plaatsgevonden.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder het dagloon vastgesteld op € 59,95. De rechtbank stelt vast dat de correcte toepassing van het Dagloonbesluit door verweerder ongunstig uitwerkt voor eiseres. Omdat Randstad het loon steeds na afloop van een gewerkte week uitbetaalt, heeft eiseres van het loon over de in de referteperiode gewerkte uren, slechts de helft in de referteperiode genoten en de andere helft direct na afloop van die periode genoten. Nu op grond van het Dagloonbesluit slechts het in de referteperiode genoten loon in aanmerking mag worden genomen, leidt toepassing van het Dagloonbesluit tot een dagloon van 50% van het dagloon dat zou gelden indien dit zou (moeten) worden berekend over het loon dat eiseres in de referteperiode heeft verdiend.

Uit de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (de Raad) van 22 juni 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:2347](#)) lijkt te volgen dat die ongunstige uitwerking er naar het oordeel van de Raad niet toe doet. De rechtbank wijst echter op de uitspraken van de Raad van 23 november 2012 ([ECLI:NL:CRVB:2012:BY4335](#)) en 15 april 2004 ([ECLI:NL:CRVB:2004:AO9408](#)). Daarin heeft de Raad op grond van de destijds geldende regelgeving overwogen, voor zover van belang, dat lagere regels buiten toepassing moeten worden gelaten indien een vaststelling van een dagloon op onaanvaardbare wijze afbreuk doet aan de verzekeringsgedachte en aan het beginsel dat het dagloon een redelijke afspiegeling dient te zijn van het welvaartsniveau van een betrokkene (het dervingsbeginsel). Uit de Memorie van Toelichting bij de Wet vereenvoudiging regelingen UWV (Tweede Kamer 2011-2012, 33 327, nr. 3, p. 8-9) blijkt dat ook aan artikel 15 van de ZW als thans geldend (nog steeds) het dervingsbeginsel ten grondslag ligt: "In de nieuwe systematiek is de verhouding tussen het laatstverdiende loon en de uitkering duidelijk en passend bij het loondervingskarakter van de (...) ZW." De rechtbank is van oordeel dat in dit geval de toepassing van het Dagloonbesluit zodanig ongunstig uitwerkt voor eiseres dat dit leidt tot een dagloon dat niet meer geacht kan worden in overeenstemming te zijn met het dervingsbeginsel.

De Raad heeft in de hiervoor genoemde uitspraak van 15 april 2004 ook overwogen dat het in een dergelijk geval toelaatbaar is dat het dagloon rechtstreeks op het dervingsbeginsel wordt gebaseerd. In dit geval is daarvan sprake als niet het loon dat *in* de referteperiode is genoten, maar het loon dat *over* de referteperiode is genoten, in aanmerking wordt genomen. Naar het oordeel van de rechtbank biedt artikel 15 van de ZW hiervoor ook ruimte, omdat in deze bepaling niet het begrip "genoten" wordt gehanteerd, maar het begrip "verdiende". Het begrip "verdienen" is niet nader gedefinieerd en biedt aldus ruimte voor een uitleg die in overeenstemming is met de voorgestane toepassing van het dervingsbeginsel. Voor dit oordeel vindt de rechtbank

ook steun in artikel 25, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, nu daarin een loontijdvak wordt gedefinieerd als het tijdvak waarover en niet waarin het loon wordt genoten.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de dagloonvaststelling in strijd met artikel 15 van de ZW heeft plaatsgevonden. De rechtbank zal zelf in de zaak voorzien op een wijze die daarmee wel in overeenstemming is.

[ECLI:NL:RBROT:2017:2476](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 336

MK CRvB, 05-04-2017, 15/6842 WW, 15/6843 WW, 15/6844 WW, 15/6845 WW, 15/6846 WW, 15/6847 WW, 15/6848 WW, 15/6849 WW, 16/181 WW, 16/184 WW, 16/185 WW, 16/186 WW, 16/187 WW, 16/188 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

Europees Sociaal Handvest 6

WW 19 lid 1, 45

WERKLOOSHEID. DAGLOON. STAKINGSDAGEN. Het meetellen van de stakingsdagen als dagloondagen zonder daar (vervangend) loon tegenover te stellen bij de berekening van het dagloon is in strijd met het in artikel 6, aanhef en vierde lid, van het ESH neergelegde stakingsrecht.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1180](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 5 april 2017: [ECLI:NL:CRVB:2017:1235](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 337

Rechtbank Overijssel, 27-03-2017, AWB 16/2507

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

PW 58 lid 8

PARTICIPATIEWET. TERUGVORDERING. I.c. brengt de terugvordering onaanvaardbare financiële gevolgen voor eiseres met zich. Beroep op dringende redenen slaagt.

Intrekking en terugvordering bijstandsuitkering.

De rechtbank overweegt dat het voor het bepalen van het recht op bijstand niet relevant is of eiseres wist dat er kentekens op haar naam waren gezet. Aangezien zij toen nog

met haar ex-man getrouwd was, vormden deze voertuigen, ongeacht of zij daarvan wist of niet, bestanddelen van het vermogen waarover zij redelijkerwijs kon beschikken. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het recht op bijstand in de periodes in geding niet kon worden vastgesteld, als gevolg waarvan een terugvordering op eiseres is ontstaan. Het betoog van eiseres slaagt op dit punt dan ook niet. (...)

De rechtbank overweegt dat in het voorliggende geval kan worden geoordeeld dat een terugvordering voor eiseres onaanvaardbare gevolgen heeft. Haar ex-man heeft buiten haar medeweten kentekens op haar naam gezet en daarmee identiteitsfraude gepleegd. Eiseres heeft daarvan aangifte gedaan. Na haar huwelijk is eiseres met een schuld van € 60.000,- achtergebleven, waarmee haar ex-man haar heeft opgezadeld. Zij is failliet verklaard. Eiseres is vervolgens toegelaten tot de Wet schuldsanering natuurlijke personen (WSNP). Onweersproken is gesteld dat dit traject wordt stopgezet als zij er een nieuwe schuld bij krijgt. Een schone lei is dan onhaalbaar en eiseres blijft als alleenstaande moeder met kinderen met een enorme berg schulden achter waar ze niet meer uit komt. De ex-man is hoofdelijk aansprakelijk voor de terugvordering, maar hij is onvindbaar.

Omdat door het terugvorderen van de ten onrechte betaalde bijstand ter hoogte van € 7.150,20 de schuldsanering van de ongeveer € 60.000,- aan andere schulden zou worden getorpedeerd, brengt de terugvordering naar het oordeel van de rechtbank onaanvaardbare financiële gevolgen voor eiseres met zich. Daarom slaagt haar beroep op dringende redenen die zich tegen de terugvordering verzetten. (...)

Gegronde beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:1328](https://www.eclis.nl/zoek/?q=ECLI:NL:RBOVE:2017:1328)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 338

MK Rechtbank Den Haag, 20-03-2017 (publ. 03-04-2017), SGR 16/1876

Raad van bestuur van de Svb, verweerder.

IVBPR 26

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko (NMV) 5

EVRM Eerste Protocol 1

AKW 7

KINDERBIJSLAG. OMZETTING VAN DUBBELE NAAR ENKELVOUDIGE

KINDERBIJSLAG. De omzetting van dubbele naar enkelvoudige kinderbijslag

leidt tot een inmenging in het eigendomsrecht van eiser, maar niet tot

schending van artikel 1 van het Eerste Protocol. Ten aanzien van de rechterlijke

toetsing aan het discriminatieverbod dat is opgenomen in artikel 26 van het

IVBPR volstaat de rechtbank met de overweging dat, zo al kan worden

aangenomen dat er sprake is van een ongelijke behandeling van gelijke

gevallen of van een gelijke behandeling van ongelijke gevallen, er een redelijke en objectieve rechtvaardiging bestaat voor het gemaakte onderscheid. Er is geen sprake van strijd met artikel 5 van het NMV; de voorwaarden voor het recht op dubbele kinderbijslag als hier aan de orde gelden voor zowel kinderen in Nederland als voor kinderen in het buitenland. Van onderscheid naar nationaliteit en daarmee van strijd met artikel 5 van het NMV is daarom geen sprake.

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2672](https://ecli.nl/RBDHA:2017:2672)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 339

Voorzieningenrechter CRvB, 05-04-2017, 17/605 WMO15-VV

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

WMO 2015 2.3.2

WMO 2015. MELDING MAATSCHAPPELIJKE ONDERSTEUNING. Het college dient uitvoering te geven aan de melding van verzoeker door een onderzoek in te stellen als bedoeld in artikel 2.3.2 van de Wmo.

Raad: Met de brief van 19 januari 2016 heeft verzoeker een melding gedaan bij het college om maatschappelijke ondersteuning als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de Wmo in de vorm van een passende maatwerkvoorziening bestaande uit opvang, begeleiding of beschermd wonen. Verzoeker heeft met deze brief ook beoogd om met spoed te worden toegelaten tot een voorziening voor tijdelijke opvang. Het college heeft in dit verzoek aanleiding gezien om verzoeker bij het bestreden besluit per direct toe te laten tot de opvang aan het [adres] . Anders dan partijen ter zitting hebben betoogd, heeft het college hiermee een tijdelijke maatwerkvoorziening als bedoeld in artikel 2.3.3 van de Wmo aan verzoeker toegekend, reeds omdat de duur van de opvang nadrukkelijk is gekoppeld aan de uitkomsten van nog te verrichten onderzoek.

Toekenning van een tijdelijke maatwerkvoorziening als hier aan de orde laat onverlet dat het college verder uitvoering dient te geven aan de melding om maatschappelijke ondersteuning in de vorm van opvang. Toekenning van een tijdelijke maatwerkvoorziening geschiedt immers in spoedeisende gevallen, waarin het voor de afwikkeling van de melding benodigde onderzoek van artikel 2.3.2 van de Wmo niet kan worden afgewacht.

In de situatie van verzoeker heeft het college nog geen verdere uitvoering gegeven aan de melding van verzoeker. Het onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.2 van de Wmo heeft nog niet plaatsgevonden. Vast staat immers dat het in het bestreden besluit aangekondigde onderzoek door de GGD/het Instroomhuis nog niet is uitgevoerd en dat het college ook geen ander onderzoek naar de situatie van verzoeker heeft verricht. Het summiere onderzoek dat is vooraf gegaan aan het bestreden besluit en dat heeft geleid tot toelating van verzoeker tot de opvang aan het [adres] - welk onderzoek heeft

bestaan uit het invullen van een screeningslijst -, kan ook niet als zo'n onderzoek worden aangemerkt. Verder is ook niet gebleken dat verzoeker nadat de in artikel 2.3.2, eerste lid, van de Wmo bedoelde termijn van uiterlijk zes weken was verstreken een aanvraag om een maatwerkvoorziening heeft gedaan. Evenmin heeft het college een op een aanvraag volgende beslissing genomen als bedoeld in artikel 2.3.5, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo, waarin is bepaald of aan verzoeker een maatwerkvoorziening voor opvang moet worden toegekend en waaruit deze concreet bestaat. Hieruit volgt dat er (nog) geen besluit over een (definitieve) maatwerkvoorziening voor opvang, begeleiding of beschermd wonen voorligt waartegen door verzoeker beroep is ingesteld bij de bestuursrechter. Dit betekent dat het verzoek om voorlopige voorziening niet voldoet aan het formele connexiteitsvereiste.

Uit de stukken en het verhandelde op de zitting blijkt verder dat verzoeker met zijn hoger beroep wil bereiken dat hem een passende (definitieve) maatwerkvoorziening wordt verleend. Met de verleende tijdelijke opvang is hij - afgezet tegen de situatie voordat hij daarin werd toegelaten - tevreden. Dit betekent dat appelland met zijn hoger beroep, dat betrekking heeft op het besluit waarbij hem een tijdelijke voorziening is toegekend, iets wil bereiken dat hij daarmee niet kan bereiken, omdat over de verzochte definitieve maatwerkvoorziening nog geen besluit is genomen en ook niet kon worden genomen omdat het daarvoor nodige onderzoek nog niet is gedaan. Dit betekent dat het verzoek om voorlopige voorziening niet voldoet aan het materiële connexiteitsvereiste. Uit hetgeen (...) is overwogen volgt dat het verzoek om een voorlopige voorziening wegens het ontbreken van formele en materiële connexiteit niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Ten overvloede overweegt de voorzieningenrechter over de situatie van partijen als volgt. Het college dient uitvoering te geven aan de melding van verzoeker door een onderzoek in te stellen als bedoeld in artikel 2.3.2 van de Wmo. Dit onderzoek dient te resulteren in een schriftelijk verslag van de uitkomsten van het onderzoek. Het staat verzoeker vrij om een aanvraag bij het college in te dienen om toekenning van een (definitieve) maatwerkvoorziening, waarop het college binnen twee weken een besluit dient te nemen. Voor zover verzoeker zich niet kan verenigen met dat besluit of indien het college niet binnen twee weken na ontvangst van de aanvraag een besluit neemt, staan verzoeker de rechtsmiddelen van de Awb tot zijn beschikking. In het voorkomende geval kan verzoeker dan een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening indienen bij de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1259](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 340

MK ABRS, 05-04-2017, 201602419/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 21a

Uitvoeringsregeling Awir 5a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Uit de aanhef van artikel 5a van de Uitvoeringsregeling Awir, met name de woorden "is gebleken", volgt dat de Belastingdienst/Toeslagen pas tot herziening overgaat, indien op grond van feiten en omstandigheden is komen vast te staan dat de toeslag te laag is vastgesteld. Van de Belastingdienst/Toeslagen kan niet worden gevergd dat hij, zonder dat er aanwijzingen zijn dat zich zodanige feiten en omstandigheden hebben voorgedaan, een beslissing tot vaststelling of herziening van een aanspraak, opnieuw beoordeelt. Een belanghebbende die vraagt om toepassing van artikel 21a van de Awir dient zelf die feiten en omstandigheden te noemen.

[ECLI:NL:RVS:2017:930](https://ecli.nl/rvs/2017/930)

JnB2017, 341

MK ABRS, 05-04-2017, 201603299/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 21a

Uitvoeringsregeling Awir 5a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat ingevolge artikel 5a van de Uitvoeringsregeling Awir de termijn van vijf jaar begint op de eerste dag na het verstrijken van de laatste dag van het jaar waarop de tegemoetkoming betrekking heeft. Voor een latere aanvang van de termijn, zoals door [appellant] bepleit, biedt de tekst van de regeling geen grondslag. Dat hij daardoor in feite een kortere termijn heeft om herziening te vragen van de vastgestelde tegemoetkoming, is een gevolg van de keuze van de regelgever. Deze termijn is overigens hoe dan ook korter dan vijf jaar na de vaststelling van de tegemoetkoming, omdat die vaststelling ingevolge artikel 19 van de Awir altijd plaatsvindt na het verstrijken van het berekeningsjaar.

[ECLI:NL:RVS:2017:932](https://ecli.nl/rvs/2017/932)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 342

MK ABRS, 05-04-2017, 201603344/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

WAV. Boete. Bewijsvoering. Aan werkaantekeningen komt geen bewijskracht toe.

(...) boete opgelegd (...) wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

(...) De Afdeling stelt op basis van het verhandelde ter zitting vast dat er geen bewijs is dat [mede-eigenaar] of [medewerker] via een lijstje aan de meewerkend voorman van vennootschap 2 doorgeeft in welke cel en van welke grootte champignons moeten worden geplukt. Daartoe is van beslissende betekenis dat [informanten] desgevraagd ter zitting hebben verklaard dat voormelde zinsnede 'Er wordt een briefje gegeven wat er geplukt moet worden; dat gebeurt door [medewerker], of 'wijzelf'. Afhankelijk van bestelling en hoe het product erop staat.' is terug te voeren op de interne gespreksaantekeningen die zij hebben gemaakt in het kader van een administratief onderzoek van de Belastingdienst naar de ondernemersactiviteiten van [mede-eigenaar] en zijn vrouw, die mede-eigenaren zijn van meerdere champignonkwekerijen. Volgens [informanten] hebben deze aantekeningen geen formele status. De Afdeling begrijpt de uitlatingen van [informanten] zo dat de desbetreffende notitie een werkaantekening is die niet is gemaakt met de zorgvuldigheid waarmee een ambtsedig proces-verbaal wordt opgesteld. De in februari 2014 opgestelde ambtsedige verklaring houdt niet meer in dan dat op ambtseed is verklaard wat de inhoud van de werkaantekeningen was. Daarmee hebben volgens [informanten] de werkaantekeningen zelf niet de status van een ambtsedige verklaring. Derhalve komt aan dit onderdeel van de boeterapporten niet de bewijskracht toe die de minister eraan gehecht wil zien en moet dit onderdeel voor de bewijsvoering door de minister terzijde worden geschoven. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:925](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening

JnB2017, 343

MK ABRS, 05-04-2017, 201601127/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Heemstede, verweerder.

Beleidsregels Schulddienstverlening 4 lid 2 aanhef en onder b, 5

SCHULDHULPVERLENING. Datum van beëindiging van de schuldhulpverlening. De Afdeling volgt niet het standpunt van het college dat, gezien het statische karakter van de beëindiging van de schuldenregeling, de beëindigingsdatum niet alsnog bij het besluit op bezwaar kan worden gewijzigd in 30 juni 2015. Dat er na 13 februari 2015 geen schuldbemiddeling en geen aflossing aan de schuldeisers meer plaatsvond als gevolg van de feitelijke beëindiging van de schuldhulpverlening, neemt niet weg dat [appellante], voordat zich op 30 juni 2015 een grond voor beëindiging van de schuldhulpverlening voordeed, nog wel aanspraak had op schuldhulpverlening. Gegeven die aanspraak heeft het college bij het nemen van het besluit op bezwaar van 2 februari 2016 de beëindiging van de schuldhulpverlening per 27 februari 2014 niet in stand mogen laten,

maar had het de schuldhulpverlening per 30 juni 2015 moeten beëindigen.

[ECLI:NL:RVS:2017:899](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 344

MK ABRS, 04-04-2017, 201607403/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Aanvullend Protocol bij de overeenkomst waarbij een associatie tot stand is gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije 41 lid 1

REGULIER. Adviezen van de Rijksdienst voor Ondernemend NL vanwege bijgestelde verwachtingen over de arbeidsmarkt niet in strijd met standstill-bepaling.

De rechtbank heeft uit de cijfers over werkgelegenheid en werkloosheid in de jaren 2011-2015, in samenhang met het gegeven dat de RvO in 2012 en 2013 in vier door de vreemdelingen genoemde zaken positief heeft geadviseerd, afgeleid dat de RvO een strengere toetsingsmaatstaf is gaan hanteren. De RvO heeft in haar nadere toelichtingen op inzichtelijke wijze uiteengezet welke betekenis aan de cijfers moet worden toegekend en hoe deze zijn gewogen in de over de vreemdelingen uitgebrachte adviezen. Hieruit blijkt dat de bijgestelde verwachtingen over de arbeidsmarkt leidden tot een toename van het aantal negatieve adviezen. In hetgeen de vreemdelingen hebben aangevoerd zijn geen aanknopingspunten te vinden dat die adviezen onzorgvuldig tot stand zijn gekomen dan wel dat de inhoud ervan niet inzichtelijk en concludent is. De rechtbank heeft aldus ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris de adviezen van de RvO niet aan zijn besluiten ten grondslag mocht leggen en is ten onrechte tot de conclusie gekomen dat een strengere toetsingsmaatstaf is gehanteerd waardoor de standstill-bepaling is geschonden.

[ECLI:NL:RVS:2017:977](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2017, 345

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-03-2017, AWB 16/21177

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vb 2000 6.5a lid 4 d

INREISVERBOD. Uit de Franse, Duitse, Engelse en Spaanse tekst van overweging 14 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn leidt de rechtbank af dat "de betrokken onderdaan die zich op het grondgebied van een lidstaat

heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was” duidt op de onderdaan van een derde land die een lidstaat vanuit een ander land binnenkomt, terwijl een inreisverbod van kracht was. Deze uitleg past naar het oordeel van de rechtbank ook bij de aanbevelingen van de Europese Commissie in het Handboek Terugkeer. In onderhavige situatie staat vast dat eiser Nederland sinds de oplegging van het inreisverbod niet heeft verlaten. Dit betekent dat eiser Nederland niet vanuit een ander land is binnengekomen, terwijl een inreisverbod van kracht was. Van de situatie als bedoeld in artikel 6.5a, vierde lid, onder d, van het Vb 2000 is dan ook geen sprake en verweerder heeft dit artikel dus niet ten grondslag mogen leggen aan het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:2130](https://ecli.nl/RBAMS:2017:2130)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 346

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 15-03-2017, AWB 16/25687

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2011/95/EU 8

Vw 2000 29 lid 1 b

VV 2000 3.37d

ASIEL. Nu eiser in de stad Bagdad geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, hij toegang heeft tot de stad en redelijkerwijs van hem verwacht mag worden dat hij zich daar vestigt, heeft verweerder eiser terecht een vestigingsalternatief in de stad Bagdad tegengeworpen.

Ter beoordeling staat of verweerder eiser terecht een vestigingsalternatief in de stad Bagdad heeft tegengeworpen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat in de stad Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw. In de door verweerder in zijn voornemen van 22 juli 2016 genoemde uitspraak van het Britse Upper Tribunal van 5 oktober 2015 (AA/06175/2009) heeft dit tribunaal uitgebreid gemotiveerd dat het geweldsniveau in de stad Bagdad niet het niveau van een uitzonderlijke situatie haalt. Hoewel uit de stukken waarnaar eiser in de zienswijze en de beroepsgronden verwijst, blijkt dat de situatie in de stad Bagdad ernstig is, is de rechtbank van oordeel dat verweerder geen aanleiding heeft hoeven zien om tot een andere conclusie te komen, omdat niet is gebleken van een significante verslechtering ten opzichte van de situatie beoordeeld in voormelde uitspraak van het Upper Tribunal. Daarbij merkt de rechtbank nog op dat uit het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van november 2016 volgt dat de veiligheidssituatie in Bagdad (stad en provincie) in de verslagperiode oktober 2015 tot september 2016 niet significant is veranderd.

Ten aanzien van eisers betoog dat het voor Arabische soennieten onmogelijk is zich te vestigen in de stad Bagdad, verwijst de rechtbank naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 21 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3083](#), [ECLI:NL:RVS:2016:3084](#) en [ECLI:NL:RVS:2016:3085](#)). De Afdeling heeft in deze uitspraken onder meer geoordeeld dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat soennieten in de stad Bagdad niet systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit door eiser overgelegde stukken niet van een significante verslechtering van de situatie voor soennieten in de stad Bagdad. Dat Finland heeft besloten geen vestigingsalternatief meer tegen te werpen aan Irakezen uit Mosul, maakt niet dat verweerder geen vestigingsalternatief meer kan tegenwerpen.

Eisers stelling dat zijn zus niet langer in de stad Bagdad woont en hij daar dus geen sponsor meer heeft, kan evenmin leiden tot de conclusie dat aan hem geen vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen. De Afdeling heeft in voornoemde uitspraken van 21 november 2016 immers geoordeeld dat verweerder terecht heeft overwogen dat vreemdelingen toegang hebben tot de stad Bagdad, nu uit de informatie van het UNHCR volgt dat Iraakse burgers vanuit het buitenland met een laissez-passer via Bagdad International Airport naar Irak kunnen terugkeren en via het vliegveld toegang tot de stad hebben. Voor zover er toegangseisen gelden, zoals het beschikken over een sponsor in de stad, heeft de Afdeling overwogen dat, voor zover voor langduriger verblijf administratieve handelingen zijn vereist, dit geen onoverkomelijke eisen zijn.

Tot slot is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat van eiser redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de stad Bagdad vestigt. In dit verband spelen, zoals de Afdeling heeft geoordeeld in de uitspraak van 21 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3083](#)), alleen sociaaleconomische factoren en de in dat kader relevante individuele kenmerken een rol en wordt niet nogmaals, aan de hand van een lagere maatstaf, beoordeeld of eiser daar veilig kan verblijven. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat eiser de Arabische taal spreekt, meerderjarig is, een universitaire opleiding heeft gevolgd en beschikt over een identiteitskaart.

Nu eiser in de stad Bagdad geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, hij toegang heeft tot de stad en redelijkerwijs van hem verwacht mag worden dat hij zich daar vestigt, heeft verweerder eiser terecht een vestigingsalternatief in de stad Bagdad tegengeworpen. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank geen aanleiding de zaak aan te houden of te verwijzen naar een meervoudige kamer. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2654](#)

JnB2017, 347

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 31-03-2017, AWB 16/9338

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2011/95/EU 8

Vw 2000 29 lid 1 b

VV 2000 3.37d

ASIEL. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat eiser een binnenlands beschermingsalternatief in de stad Bagdad heeft.

Niet is in geschil dat eiser afkomstig is uit Mosul in de provincie Ninewa, een gebied waar zich een uitzonderlijke situatie voordoet als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3 van de Vw 2000, zodat van eiser niet wordt verwacht dat hij naar dat gebied terugkeert. Voorts is niet langer in geschil dat een dergelijke situatie zich niet voordoet in Bagdad. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat eiser een binnenlands beschermingsalternatief in de stad Bagdad heeft.

Ter beoordeling staat daarom uitsluitend de vraag of verweerder eiser terecht een binnenlands beschermingsalternatief als bedoeld in artikel 3.37d van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000) heeft tegengeworpen in de stad Bagdad. [...]

Voor de beantwoording van de vraag of de stad Bagdad voor eiser als binnenlands beschermingsalternatief beschouwd kan worden ziet de rechtbank zich voor de volgende vragen gesteld:

- Kan eiser op veilige en wettige wijze reizen naar en toegang verkrijgen tot de stad Bagdad? en

- Kan van eiser redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich in de stad Bagdad vestigt.

Bij de beantwoording van deze vragen zijn de persoonlijke kenmerken van eiser van belang. Deze zijn tussen partijen niet in geschil en staan dus vast. Eiser is een dertigjarige soennitische man, afkomstig uit Mosul. Hij heeft niet eerder in de stad Bagdad gewoond en heeft daar ook geen familie wonen. Hij is een uit het buitenland afkomstige soennitische ontheemde, spreekt Arabisch en is in het bezit van identiteitsdocumenten. [...]

In noot 111 op pagina 29 van het ambtsbericht wordt voor de toelichting op het begrip sponsor en de praktijk van sponsorschap verwezen naar hoofdstuk 4 van het ambtsbericht 2016. Uit hoofdstuk 4 van het ambtsbericht 2016 (passages betreffende Bagdad op pagina's 83 en 84) blijkt dat bronnen niet eenduidig zijn in hun informatie over de toelatingsvoorwaarden en dat deze voorwaarden aan veranderingen onderhevig zijn. Eenduidige, transparante en actuele toelatingsvoorwaarden voor ontheemden ontbreken dan ook. Ten aanzien van het sponsorschap wijst de rechtbank er in het bijzonder op dat door vertrouwelijke bron(nen) is opgemerkt dat waar een persoon voorheen voor meer dan tien personen als sponsor kon optreden, dat inmiddels beperkt zou zijn tot één of twee personen en dat een ontheemde moet kunnen aantonen dat hij familie is van de sponsor. Dat dit laatste niet in zijn algemeenheid geldt, zoals verweerder heeft gesteld, valt naar het oordeel van de rechtbank niet uit de tekst van het ambtsbericht af te leiden. Verweerders standpunt ter zitting dat de basis-toelatingsvoorwaarden in het ambtsbericht 2016 niet zijn gewijzigd, is gelet op hetgeen hiervoor is opgemerkt, in ieder geval niet houdbaar nu het eerdere ambtsbericht uit 2015 deze voorwaarden niet vermeld. Bovendien is de rechtbank van oordeel dat verweerders standpunt dat de toelatingsvoorwaarden enkel administratieve handelingen betreffen, gezien het gegeven dat een sponsor een familielid moet zijn, niet langer houdbaar is, omdat wel degelijk sprake is van inhoudelijke controle op de identiteit van de sponsor. Verweerders standpunt ter zitting dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat eiser geen toegang tot de stad Bagdad kan krijgen, nu het de vraag is of de betreffende passage

een verscherping van de toelatingsvoorwaarden inhoudt dan wel of sprake is een zodanige verscherping dat eiser geen toegang tot de stad Bagdad zal krijgen, volgt de rechtbank gelet op het voorgaande niet. Bovendien miskent verweerder met dit standpunt dat het aan verweerder is aannemelijk te maken dat eiser tot de stad Bagdad zal worden toegelaten. [...]

Uit het ambtsbericht 2016 blijkt dan ook dat soennitische ontheemden, vanwege het risico om verdacht te worden van banden met ISIS, zich met name in de wijken Karkh, Ameriyah of Mansour in de stad Bagdad vestigen. De angst dat een nieuwkomer een potentiële terrorist kan zijn, lijkt algemeen gedeeld te worden, ook onder de soennieten die uit de stad Bagdad afkomstig zijn of er al heel lange tijd wonen. Voorts blijkt dat de bewegingsvrijheid van hen die recent (2016) ontheemd zijn geraakt, beperkt is door aangescherpte controles en de vrees voor infiltratie van ISIS-leden. Uit de geraadpleegde bronnen komt geen eenduidig beeld naar voren over de mate van de beperkingen en problemen die soennitische ontheemden bij controleposten ondervinden en het is niet mogelijk gebleken de informatie nader te verifiëren. In het ambtsbericht 2016 wordt dan ook geconcludeerd dat geen eenduidig beeld is te schetsen van de situatie van soennitische ontheemden in Bagdad in het algemeen en bij controleposten in het bijzonder.

In het ambtsbericht 2016 wordt daarmee een ander - ongunstiger - beeld van de positie van soennitische ontheemden geschetst ten opzichte van het ambtsbericht 2015, en in het bijzonder voor 'nieuwkomers', in de stad Bagdad. Uit deze informatie kan naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer worden afgeleid dat eiser zich in een soennitische wijk in de stad Bagdad kan vestigen en daar een leven zal kunnen leiden onder omstandigheden, die naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal zijn aan te merken. Hierbij is onder meer het antwoord op de vraag of eiser in de stad Bagdad als 'nieuwkomer' moet worden beschouwd relevant. De rechtbank ziet geen aanleiding de gemachtigde van verweerder ter zitting te volgen in de stelling dat het aannemelijk is dat eiser in de stad Bagdad niet als 'nieuwkomer' zal worden aangemerkt, maar als 'langdurig' soennitisch ontheemde, nu een deugdelijke onderbouwing daarvoor ontbreekt. In het licht van het al voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit en de aanvullingen daarop in het verweerschrift van 25 januari 2017 en ter zitting van 27 januari 2017 onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser een binnenlands beschermingsalternatief in de stad Bagdad heeft.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:3356](https://ecli.nl/RBDHA:2017:3356)

JnB2017, 348

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 27-03-2017, AWB 17/4550 en AWB 17/4553

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Bosnië-Herzegovina veilig land van herkomst.

Anders dan eisers in beroep hebben gesteld, heeft verweerder met zijn verwijzing naar de in (het voornemen van) de bestreden besluiten genoemde bronnen de aanwijzing van Bosnië-Herzegovina als veilig land van herkomst voldoende gemotiveerd. Aan de uit die

bronnen ontleende informatie kan in beginsel de conclusie worden verbonden dat in Bosnië-Herzegovina in het algemeen geen sprake is van vervolging of schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en dat burgers daar in het algemeen bescherming genieten van de autoriteiten. Verweerder erkent daarbij dat de wet- en regelgeving in voorkomende gevallen in de praktijk niet altijd effectief wordt gehandhaafd, maar stelt - naar het oordeel van de rechtbank terecht - dat er voor burgers van Bosnië-Herzegovina mogelijkheden zijn om op te komen tegen eventuele schendingen van hun rechten. Eisers hebben naar het oordeel van de rechtbank niet aannemelijk gemaakt dat Bosnië-Herzegovina in het algemeen of specifiek voor hen niet veilig is. De omstandigheid dat in Bosnië-Herzegovina discriminatie van moslims voorkomt, is onvoldoende om die conclusie te trekken. Verder heeft verweerder er terecht op gewezen dat de omstandigheid dat eiser meer dan gemiddeld in de negatieve belangstelling staat van de politie, verband houdt met diens strafrechtelijke verleden en dat vervolging voor commune strafbare feiten geen grond oplevert voor internationale bescherming. Ten slotte heeft verweerder terecht overwogen dat eiser op geen enkele wijze heeft getracht om de bescherming van de (hogere) autoriteiten in te roepen tegen onrechtmatig optreden van de politie.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2975](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 349

HvJEU, 04-04-2017, C-544/15

Sahar Fahimian tegen Bundesrepublik Deutschland

Richtlijn 2004/114/EG 6 lid 1 d

STUDIERICHTLIJN. De nationale autoriteiten kunnen om redenen van openbare veiligheid weigeren om aan een Iraans staatsburger die een diploma heeft behaald aan een universiteit ten aanzien waarvan beperkende maatregelen zijn genomen, een visum af te geven voor een studie op een gevoelig gebied, zoals IT-beveiliging.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 6, lid 1, onder d), van richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk, moet in die zin worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer bij hen door een derdelander een visum voor studiedoeleinden wordt aangevraagd, over een ruime beoordelingsmarge beschikken om in het licht van alle relevante gegevens die de situatie van deze derdelander kenmerken, na te gaan of deze derdelander een – al was het maar potentiële – bedreiging voor de openbare veiligheid vormt. Deze bepaling moet tevens in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat de bevoegde nationale autoriteiten weigeren een derdelander die een diploma bezit van een universiteit ten

aanzien waarvan beperkende Uniemaatregelen zijn genomen wegens de vergaande verwevenheid ervan met de regering van Iran op militair gebied en aanverwante gebieden, en die voornemens is in deze lidstaat onderzoek te verrichten op een voor de openbare veiligheid gevoelig gebied, tot het grondgebied van de betrokken lidstaat toe te laten voor die studiedoelenden, indien de elementen waarover deze autoriteiten beschikken, de vrees rechtvaardigen dat de kennis die deze persoon tijdens zijn onderzoek zou verwerven, later zou kunnen worden aangewend voor doelen die indruisen tegen de openbare veiligheid. Het staat aan de nationale rechter waarbij beroep is ingesteld tegen het besluit van de bevoegde nationale autoriteiten tot weigering om het aangevraagde visum te verlenen, om na te gaan of dat besluit op een toereikende motivering en op een voldoende solide feitelijke grondslag berust.

[ECLI:EU:C:2017:255](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 350

MK ABRS, 04-04-2017, 201604481/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Bulgarije. Staatssecretaris heeft zich terecht en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat in de verhouding tot Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan en dat de vreemdeling bij overdracht aan Bulgarije geen risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Deze uitspraak heeft ook betekenis voor andere vreemdelingen die krachtens de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen en die betogen dat zij bij overdracht risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. [...] Uit de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2076](#), volgt reeds dat de acceptatie van het terugnameverzoek krachtens artikel 20, vijfde lid, van de Dublinverordening niet betekent dat in Bulgarije sprake is geweest van een inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag die is geëindigd in een in rechte vaststaand besluit. [...] Hoewel uit de door [de vreemdeling] overlegde stukken volgt dat de asielprocedure en de leefomstandigheden van asielzoekers in Bulgarije bepaalde tekortkomingen kennen, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat hieruit niet volgt dat in de verhouding tot Bulgarije niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Uit diverse stukken blijkt dat de situatie in Bulgarije verbetert. In dat verband heeft de staatssecretaris onder meer gewezen op het rapport van AIDA, het 'Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria 2015' van het Bulgarian Helsinki Committee, het rapport 'Bulgaria - 2015 Annual Border Monitoring Report - access to territory and international protection' van het Bulgarian Helsinki Committee van 30 juli 2016 en de 'Monthly data collection on migration situation' van de European Union Agency of Fundamental Rights (hierna: de monthly data collection) van augustus en oktober 2016

en januari 2017. De staatssecretaris wijst er terecht op dat hieruit onder meer volgt dat de Bulgaarse autoriteiten in september 2016 hebben aangekondigd de opvangcapaciteit uit te breiden en dat eind 2016 de bezettingsgraad in de opvangcentra 80% was van de totale capaciteit. Ook zijn in 2016 reparaties uitgevoerd in de ontvangst- en opvangcentra om de kwaliteit van de opvang te verbeteren. Uit de monthly data collection van augustus 2016 volgt dat volgens NGO's asielzoekers soms echter opzettelijk schade toebrengen aan de centra, zodat zij in een ander land kunnen klagen over de slechte omstandigheden. Verder blijkt uit de stukken dat in het merendeel van de onderzochte gevallen de asielzoeker voorafgaand aan de asielprocedure schriftelijk en soms mondeling werd geïnformeerd over de procedure en zijn rechten en plichten en zijn sinds oktober 2015 weer vertaaldiensten beschikbaar tijdens de asielprocedure. Daarnaast kan op verzoek door de rechtbank rechtsbijstand worden toegekend en wordt deze in beginsel door de Bulgaarse autoriteiten vergoed. De Bulgaarse overheidsinstelling voor vluchtelingen verschaft informatie over rechtsbijstand bij een afwijzend besluit. Hoewel rechtsbijstand tijdens de bestuurlijke fase een probleem blijft, blijkt uit de stukken dat NGO's asielzoekers in die fase kunnen bijstaan. Daarnaast hebben de asielzoekers in het merendeel van de onderzochte gerechtelijke procedures juridische bijstand en een tolk en waren in de meeste gevallen de tolken competent en de rechtsbijstandverleners adequaat en goed voorbereid. Daarnaast heeft de staatssecretaris zich, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich bij voorkomende problemen niet tot de Bulgaarse autoriteiten kan wenden en dat die hem niet kunnen of willen helpen. [...] Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat in de verhouding tot Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan en dat de vreemdeling bij overdracht aan Bulgarije geen risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. [ECLI:NL:RVS:2017:885](#)

JnB2017, 351

MK ABRS, 04-04-2017, 201606446/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Bulgarije. Staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat ook waar het de overdracht van kwetsbare vreemdelingen betreft in de verhouding tot Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Deze uitspraak heeft ook betekenis voor andere kwetsbare vreemdelingen die krachtens de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen en die betogen dat zij bij overdracht risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. [...] Uit de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2076](#), volgt reeds dat de vreemdelingen geen risico lopen na overdracht te worden gedetineerd omdat de acceptatie van het terugnameverzoek krachtens artikel 20, vijfde lid, van de

Dublinverordening niet betekent dat in Bulgarije sprake is geweest van een inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag die is geëindigd in een in rechte vaststaand besluit. In zoverre kunnen de vreemdelingen niet in hun betoog worden gevolgd.

Voorts volgt uit de uitspraak van vandaag van de Afdeling, [ECLI:NL:RVS:2017:885](#), dat de staatssecretaris in de verhouding tot Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan en dat een vreemdeling bij overdracht aan Bulgarije niet zonder meer een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Daarnaast heeft de staatssecretaris zich, onder verwijzing naar diverse stukken, terecht op het standpunt gesteld dat ook bij kwetsbare vreemdelingen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. [...]

Verder heeft de staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling toegelicht dat hij voor kwetsbare vreemdelingen, zoals gezinnen met een minderjarig kind, in alle Dublinzaken bijzondere aandacht heeft, maar dat het niet nodig is om aan de Bulgaarse autoriteiten extra garanties te vragen zoals bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van 4 november 2014 in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#). Niet is immers gebleken, zo stelt de staatssecretaris terecht, dat de opvangvoorzieningen en asielprocedure in Bulgarije niet voldoen. De staatssecretaris heeft zich bovendien terecht op het standpunt gesteld dat nu hij in de terugnameverzoeken melding maakt van het feit dat het in onderhavig geval om een gezin met een minderjarig kind gaat de Bulgaarse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. [...]

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ook waar het de overdracht van kwetsbare vreemdelingen betreft in de verhouding tot Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:891](#)

JnB2017, 352

MK ABRS, 07-04-2017, 201702011/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening EU 604/2013

DUBLINVERORDENING. Het rapport van het DRC en het SRC leidt niet tot de conclusie dat in Italië een structureel gebrek aan adequate opvang van gezinnen met minderjarige kinderen bestaat.

Het rapport van het DRC en het SRC doet verslag van zes gevallen waarin betrokkenen vanuit Denemarken en Zwitserland naar Italië zijn gegaan in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan zijn gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet onmiddellijk in één van de daarvoor bedoelde SPRAR-locaties zijn opgevangen, maar andere vormen van (nood)opvang hebben gekregen. Het rapport van het DRC en het SRC vermeldt niet, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, of meer gevallen bekend zijn dan de in het rapport genoemde. Algemeen inzicht in aantallen gezinnen met minderjarige kinderen die al dan niet succesvol aan Italië zijn overgedragen ontbreekt. Verder is niet vermeld of Zwitserland en Denemarken in de beschreven gevallen hebben voldaan aan hun verplichting om Italië voorafgaand aan de

overdracht volledig te informeren over de specifieke behoeften van de betrokkenen. Het rapport leidt, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet tot de conclusie dat in Italië een structureel gebrek aan adequate opvang van gezinnen met minderjarige kinderen bestaat. De rechtbank heeft ten onrechte aan de hand van dit rapport overwogen dat de staatssecretaris zich er niet afdoende van heeft vergewist dat aan de vreemdelingen de opvang zal worden geboden conform de eisen die voortvloeien uit het arrest Tarakhel [EHRM, 4 november 2014 in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](https://eur-lex.europa.eu/uri/LexUriService/ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712)].
[ECLI:NL:RVS:2017:971](https://eur-lex.europa.eu/uri/LexUriService/ECLI:NL:RVS:2017:971)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 353

MK ABRS, 06-04-2017, 201701539/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59b lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Aangezien de staatssecretaris bij het asielbesluit van 15 januari 2016, ondanks het ontbreken van documenten, reeds van de door de vreemdeling gestelde Afghaanse identiteit en nationaliteit is uitgegaan, kan hij louter het ontbreken van deze documenten thans niet als een concrete aanwijzing voor twijfel hieraan aanvoeren (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ1335](https://eur-lex.europa.eu/uri/LexUriService/ECLI:NL:RVS:2013:BZ1335)). Gelet hierop is de vreemdeling ten onrechte krachtens artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2017:973](https://eur-lex.europa.eu/uri/LexUriService/ECLI:NL:RVS:2017:973)

[Naar inhoudsopgave](#)